

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

נדרים-השותפין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האומר לחבירו וכו'.												
קונם לבית זה שאתה נכנס, מת או שמכרו לאחר, מהו? אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו, או לא?	בעי אבימי:											
האומר לבנו קונם שאי אתה נהנה לי ומת - יירשנו, בחייו ובמותו ומת - לא יירשנו	רבא, ת"ש:											
ש"מ: אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו, שמע מינה.												
קונם פירות האלו עלי, קונם הן על פי, קונם הן לפי - אסור בחילופיהן ובגידוליהן.	תנן התם:											
אמר קונם פירות האלו על פלוני, מהו בחילופיהן? מי אמרינן, גבי דיליה הואיל ואדם אוסר פירות חבירו על עצמו - אדם אוסר דבר שלא בא לעולם על עצמו, גבי חבירו הואיל ואין אדם אוסר פירות חבירו על חבירו - אין אדם אוסר דבר שלא בא לעולם על חבירו, או דילמא משום דחילופין כגידולין דמי, לא שנא הוא ולא שנא חבירו?	בעי רמי בר חמא:											
האומר לאשתו קונם שאני נהנה ליד, לווה ובעלי חובין באין ונפרעין	רב אחא בר מניומי, ת"ש:											
מ"ט בעלי חובין נפרעין? לאו משום דחילופין לאו כגידולין דמי.												
דילמא לכתחילה הוא דלא, ואי עבד - עבד.	רבא:											
המקדש בערלה - אינה מקודשת, מכרן וקידש בדמיהן - הרי זו מקודשת.	אלא ת"ש:											
הכא נמי, לכתחילה הוא דלא, ואי עבד - עבד.												
הריני עליך חרם - המודר אסור												
הרי את עלי חרם - הנודר אסור.												
הריני עליך ואת עלי - שניהם אסורין												
ושניהם מותרין בדבר של עולי בבל, ואסורים בדבר של אותה העיר.												
ואיזהו דבר של עולי בבל? כגון הר הבית, והעזרות, והבור שבאמצע הדרך												
ואיזהו דבר של אותה העיר? כגון הרחבה, והמרחץ, ובית הכנסת, והתיבה, והספרים.												
והכותב חלקו לנשיא												
אחד כותב לנשיא ואחד כותב להדיוט שהכותב לנשיא - אין צריך לזכות, להדיוט - צריך לזכות	רבי יהודה:											
אחד זה ואחד זה צריכין לזכות, לא דברו בנשיא אלא בהוה.	חכמים:											
אין אנשי גליל צריכין לכתוב, שכבר כתבו אבותיהן על ידיהן.	רבי יהודה:											
אמאי מיתסר?												
הכי קתני: ומה תקנתן? יכתבו חלקן לנשיא.	רב ששת:											
אין אנשי גליל צריכין לזכות, שכבר כתבו אבותיהן על ידיהן.	רבי יהודה:											
אנשי גליל קנטרנין היו, והיו נודרין הנאה זה מזה, עמדו אבותיהם וכתבו חלקיהן לנשיא.	תניא, רבי יהודה:											
המודר הנאה מחבירו ואין לו מה יאכל, נתנו לאחר לשום מתנה, והלה מותר בה.												
מעשה באחד בבית חורון שהיה אביו נודר הימנו הנאה, והיה משיא את בנו, ואמר לחברו: חצר וסעודה נתונים הינן לפניך אלא כדי שיבא אבא ויאכל עמנו בסעודה.												
אמר: אם שלי הם הרי הם מוקדשין לשמים.												
א"ל: נתתי לך את שלי שתקדישם לשמים?												

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

נדריים-השותפין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	מאן דאמר											
אמר לו: נתת לי את שלך אלא שתהא אתה ואביך אוכלין ושותין ומתציין זה לזה, ויהא עון תלוי בראשו?												
כל מתנה שאינה שאם הקדישה תהא מקודשת - אינה מתנה.	אמרו חכמים:											
מעשה לסתור?												
חסורי מיחסרה והכי קתני: ואם הוכיח סופו על תחילתו - אסור, ומעשה נמי בבית חורון, באחד דהוה סופו מוכיח על תחילתו.												
לא שנו אלא דאמר ליה ואינן לפניך אלא כדי שיבא אבא, אבל א"ל שיהו לפניך שיבא אבא, מדעתך הוא דא"ל.	רבא:											
לא תימא טעמא דא"ל ואינן לפניך הוא דאסור, אבל א"ל הן לפניך שיבא אבא ויאכל - מותר, אלא אפילו אמר ליה הן לפניך יבא אבא ויאכל - אסור, מאי טעמא? סעודתו מוכחת עליו.	לישנא אחרינא אמרין לה, אמר רבא:											
ההוא גברא דהוה ליה ברא דהוה שמיט כיפי דכיתנא, אסרינהו לנכסיה עליה.												
אמרו ליה: ואי הואי בר ברך צורבא מרבנן, מאי?												
אמר להון: ליקני הדין, ואי הואי בר ברי צורבא מרבנן לקנייה.												
מאי?												
קני על מנת להקנות הוא, וכל קני על מנת להקנות - לא קני	אמרי פומבדיתאי:											
קני, דהא סודרא קני על מנת להקנות הוא.	רב נחמן:											
ומאן לימא לן דסודרא אי תפיס ליה לא מיתפיס? ועוד, סודרא קני על מנת להקנות וקני מן השתא, הלן ניכסין דהדין לאימתי קני? לכי הוי בר בריה צורבא מרבנן, לכי הוה, הדר סודרא למריה.	רב אשי:											
והא מתנת בית חורון דקני על מנת להקנות הוא, ולא קא קני	רבא לרב נחמן:											
משום דסעודתו מוכחת עליו	זימנין אמר ליה: [רב נחמן]											
ר' אליעזר הוא	זימנין אמר ליה: [רב נחמן]											
אפילו ויתור אסור במודר הנאה.	דאמר: [רבי אליעזר]											
כל מתנה שאינה שאם הקדישה תהא מקודשת - אינה מתנה	תנן, אמרו חכמים:											
כל לאיתויי מאי? לאו לאתויי הא מילתא דשדיא בכיפי?												
לא, לאתויי לישנא בתראה דשמעתיה דרבא.												
הדרן עלך השותפין												

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

נדירים-הנודר מן המבושל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מט.
הנודר מן המבושל - מותר בצלי ובשלוק.													מט.
אמר קונם תבשיל שאיני טועם - אסור במעשה קדרה רך ומותר בעבה, ומותר בביצה טורמוטא ובדלעת הרמוצה.													מט.
הנודר ממעשה קדרה - אין אסור אלא ממעשה רתחתה													מט.
אמר קונם היורד לקדרה שאיני טועם - אסור בכל המתבשילין בקדרה.													מט.
אוסר, ואע"פ שאין ראיה לדבר - זכר לדבר, שנא': (דברי הימים ב' לה) ויבשלו (את) הפסח באש כמשפט.	תניא: רבי יאשיה:												מט.
לימא בהא קמיפלגי													מט.
הלך אחר לשון תורה	דרכי יאשיה סבר:												מט.
בנדרים הלך אחר לשון בני אדם	ותנא דילן סבר:												מט.
לא, דכולי עלמא - בנדרים הלך אחר לשון בני אדם, מר כי אתריה ומר כי אתריה, באתרא דתנא דילן - לצלי קרו ליה צלי ולמבושל קרו ליה מבושל, באתרא דר' יאשיה - אפילו צלי קרו מבושל.													מט.
והא קרא נסיב לה													מט.
אסמכתא בעלמא.													מט.
קונם תבשיל כו'.													מט.
והא מתבשיל נדך													מט.
האי תנא, כל מידי דמתאכל ביה ריפתא - תבשיל קרו ליה	אביי:												מט.
הנודר מן התבשיל - אסור בכל מיני תבשיל, ואסור בצלי ובשלוק ובמבושל, ואסור בהטירות רכות, שהחולין אוכלין בהן פיתן.	והתניא:												מט.
איני?													מט.
והא רבי ירמיה חלש, על לגביה ההוא אסיא לאסיוה, חזא קרא דמחת בביתיה שבקיה ונפק, אמר: מלאך מותא אית ליה לדין בביתיה, ואנא איעול לאסאה יתיה?													מט.
לא קשיא: הא ברכיכי, הא באשוני.													מט.
הא בקרא גופיה, והא בגווייה דקרא	רבא בר עולא:												מט.
לוליבא דקרא - בסילקא, לוליבא דכיתנא - בכותחא, ודבר זה אסור לאומרו בפני עם הארץ.	דאמר רב יהודה:												מט.
מאן חולין? רבנן.	רבא:												מט.
רבא טעמיה													מט.
כמאן מצלינן על קצירי ועל מריעי, כמאן? כר' יוסי	דאמר רבא:												מט:
מדאמר קצירי ומריעי, שמע מינה: קצירי - קצירי ממש, מריעי - רבנן.													מט:
ומותר בעבה.													מט:
מתני' דלא כבבלאי													מט:
בבלאי טפשאי דאכלי לחמא בלחמא.	דאמר ר' זירא:												מט:
ליכא דמשאיל להון להלן נקדני דהוצל: הדין דייסא היכין מעלי למיכלה? דחיטי בלחמא דחיטי, ודשערי בלחמא דשערי, או דלמא דחיטי בדשערי ודשערי בדחיטי.	רב חסדא:												מט: